

IJJAS TAMÁS

Aranyhal

1.

Jó kifogás lenne, de nem az, hogy
szétválaszthatok mindent horogra – halra,
testem az ágyra, ruhám a fogásra dobom,
van, amin fennakadok, s van, ami csak
úgy akad: hol élőlény, hol étel –
ficánkol, mint a vágy, vagy elterül
tudomást sem véve magáról. Jó kifogás
lenne, de nem az, hogy a kapásjelző hirtelen
liftje a fellegekbe ránthat, hogy van
hitem, hitelem, valami aranyfedezet a mélyben,
mi nem hal ki belőlem, ha áttör ajkamon,
mint fény az ajtórésen, a horogszakáll.

2.

Kívánhatok bármit, akár nőt is – főnyeremény,
sohasem ütöm meg. Jobb horgom megáll a
szeme előtt, bal horgom hínárba akad.
A Napba lehet nézni, rá nem. A fénytől,
mintha felfelé eveznék ezen a folyón,
a pupilla egyre szűkebb, a két part
már szinte összetapsol, végül nem
marad más, csak az a kis seb, amit
a forrás éle vág – szeméremrés, kopolyú.
A kifogott halból, csak az a rész kell,
ahol szenved, mintha így láthatnám
a túlpartot, a hal utáni létet, ahogy
a lüktető sebbe nézek.

3.

Ezt jól kifogtam, a halántékom egyre öklöz,
hal vergődik így a szákban, mintha harang-
nyelv lenne. Csak a nyelv biztos a halór
előtt, a szájpadráshoz tapad, hall-
gatok, mintha idegen lennék. Ezt a
folyószakaszt úgy szereti, mint a feleségét,
én meg úgy bánok vele, akár egy kurvával, és
mi az, hogy nem beszélek, a fogaim úgy fognak
kirepülni, mint csuka elől a cigányhalak.
Aztán legyint, azt hiszi, megsemmisültem,
itt hagy, hadd bámuljak a ködbe, nem akarja
tudni, mi vergődik a szákban, ahogy én sem,
hogy miféle nyelv vagyok miféle szájban.